

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119210705
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6119210705.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská asociácia producentov v audiovizíi, so sídlom Grösslingova 32, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 061 182, konaní zastúpeného AK MS s. r. o., so sídlom Galandova 3, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 237 767, proti žalovanému: Obvodné stavebné bytové družstvo Žilina, so sídlom Tulská 33, 010 08 Žilina, IČO: 00 176 265, v konaní zastúpenému JUDr. Ivanom Husárom, so sídlom Vojenská 14, 040 01 Košice, o zaplatenie 16 335,63 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Ca/52/2019-347 zo dňa 03. 10. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z titulu používania audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou bez zaplatenia odmeny a primeranej odmeny za časť roka 2016 a roka 2017.

1.2 Nárok uplatnený v žalobe odôvodnil žalobca tým, že je nezávislou neziskovou organizáciou s právnou subjektivitou, ktorá bola založená ako občianske združenie, zaregistrované na Ministerstve vnútra SR. Združuje a zastupuje zahraničných a slovenských výrobcov audiovizuálnych diel (producentov) alebo správcov práv výrobcov audiovizuálnych diel a pri výkone kolektívnej správy spolupracuje so zahraničnými organizáciami a inštitúciami združujúcimi a zastupujúcimi producentov z Európskej Únie ako aj z ďalších kontinentov s rovnakými alebo príbuznými cieľmi. Žalobcovi bolo ako organizácii kolektívnej správy po splnení podmienok v rámci správneho konania udelené oprávnenie rozhodnutím Ministerstva kultúry Slovenskej republiky pod č. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 07. 07. 2016 a oprávnenie na výkon kolektívnej správy pod č. k. MK-1778/2016-232/10418 zo dňa 18. 08. 2016. Uvedené tvrdenia preukázal žalobca rozhodnutím Ministerstva kultúry SR zo dňa 07. 07. 2016 a oprávnením kolektívnej správy zo dňa 18. 08. 2016, vydaným Ministerstvom kultúry SR. Žalobca v žalobe tvrdil, že vykonáva povinnú kolektívnu správu práv a oprávnení na výber odmien okrem iných v odbore podľa § 146 ods. 2 písm. d) zákona č. 185/2015 Z. z., Autorského zákona, teda výber primeranej

odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela v odbore podľa § 146 ods. 2 písm. f) Autorského zákona. Použitie audiovizuálneho diela je jeho uvedenie na verejnosti káblovou retransmisiou. Žalobca zastupuje a vyberá odmeny nielen pre nositeľov práv, s ktorými má uzatvorené zmluvy o zastupovaní, ale aj pre všetkých nezastupovaných nositeľov práv, ktorých práva k audiovizuálnym dielam sú prostredníctvom prevádzkovania káblovej retransmisie na území Slovenskej republiky používané. Žalobca vykonáva výber odmien pre slovenských a zahraničných nositeľov práv a producentov, jednak na základe zmlúv o zastupovaní, jednak na základe zákona a tiež na základe dohôd o spolupráci so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy.

1.3 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v žalobe ďalej tvrdil, že žalovaný je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie retransmisie č. TKR/88, vydaného Radou pre vysielanie a retransmisiu. Na základe tohto oprávnenia žalovaný prevádzkuje káblovú retransmisiu na územnom rozsahu konkrétnych miest so zverejneným počtom prípojok v roku 2016 5923 a v roku 2017 5923. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný na dennej báze šíri audiovizuálne diela a záznamy v rozpore s § 19 ods. 3 a 4, § 86 a § 119 Autorského zákona, porušuje práva výrobcov audiovizuálnych diel a záznamov, pretože vykonáva káblovú retransmisiu audiovizuálnych diel a záznamov prostredníctvom ponúkaných programových služieb - televíznych kanálov pre svojich zákazníkov bez udelenia súhlasu, bez zaplatenia licenčnej odmeny za udelenie súhlasu, bez zaplatenia primeranej odmeny nositeľom práv (producentom), ktorých žalobca zo zákona ako orgán kolektívnej správy zastupuje, a pre ktorých vykonáva výber odmien, čím sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Z uvedeného dôvodu na základe platného a zverejneného Sadzobníka odmien, kde primeraná odmena za používanie audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou je spolu vo výške 0,197 Eur bez DPH za každú prípojku v káblovej retransmisii za jeden kalendárny mesiac, žalovaná suma potom podľa žalobcu predstavuje súhrn licenčnej odmeny za časť roka 2016 a za časť roka 2017 (11. mesiacov) pri sadzbe 0,197 Eur mesačne za prípojku. Za časť roka 2016 je suma licenčnej odmeny vypočítaná ako $0,197 \times 5\,923$ počet prípojok a krát tri mesiace, spolu 3 500,49 Eur. Za rok 2017 je suma licenčnej odmeny vypočítaná ako $0,197 \text{ Eur} \times 5\,923$ počet prípojok a krát 11 mesiacoch, spolu 12 835,14 Eur. Spolu teda žalovaná suma predstavuje sumu 16 335,63 Eur. Okrem žalovanej istiny si žalobca uplatnil podanou žalobou aj nárok na úrok z omeškania poukazujúc na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalobca súdu prvej inštancie ako listinný dôkaz zoznam držiteľov registrácie retransmisie v roku 2016, kde pod bodom 10 je registrovaný žalovaný a zoznam držiteľov registrácie retransmisie v roku 2017, kde pod bodom 10 je tak isto registrovaný žalovaný; registrácia žalovaného bola zrušená 22. 11. 2017. Zároveň žalobca predložil súdu prvej inštancie ako listinný dôkaz Sadzobník odmien za použitie záznamov audiovizuálnych diel retransmisiou a káblovou retransmisiou, ktorý je účinný od 01. 01. 2016, pričom v zmysle článku I. odsek 1 je odmena za súhlas s používaním audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou a primeraná odmena za používanie audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou vo výške 0,197 Eur bez DPH za každú prípojku v káblovej retransmisii za jeden kalendárny mesiac.

1.4 Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že celý svoj televízny káblový rozvod odpredal obchodnej spoločnosti Tesatel, s. r. o., na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2011. Ďalej uviedol, že keďže celý televízny káblový rozvod odpredal a v žalovanom období už nevladil žiadne technické zariadenie, na základe ktorého by bol schopný uskutočňovať káblovú retransmisiu, káblovú retransmisiu od 01. 12. 2012 už nevykonával. Uviedol, že aj keď je pravdou, že k formálnemu ukončeniu registrácie na vykonávanie káblovej retransmisie došlo až v novembri roku 2017, existencia formálneho oprávnenia do tohto dátumu neznamena, že by v žalovanom období káblovú retransmisiu v skutočnosti vykonával. Uvedené tvrdenie preukazoval najmä kúpnu zmluvou uzatvorenou s obchodnou spoločnosťou Tesatel, s. r. o., dňa 12. 12. 2011, ktorú predložil súdu prvej inštancie vo forme listinného dôkazu. Z článku II. uvedenej zmluvy vyplýva, že predmetom zmluvy bol predaj a kúpa všetkých častí televízneho káblového rozvodu a všetkých aktívnych a pasívnych prvkov systému. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe ďalej uviedol, že pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na peňažné plnenie právne kvalifikované ako bezdôvodné obohatenie, je nevyhnutným predpokladom úspechu žaloby to, že žalobca unesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o všetkých skutočnostiach rozhodujúcich pre vznik a existenciu takto uplatneného nároku. Bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu musí žalobca uniesť čo do právneho základu ako aj čo do výšky uplatneného nároku. Žalobca musí potom preukázať skutočný rozsah zastupovaných, kolektívne spravovaných práv, teda musí preukázať, ktorých konkrétnych nositeľov práv zastupuje, ktoré konkrétne predmety ochrany skutočne zastupuje, pričom právnym titulom takéhoto

zastúpenia môže byť len písomná dohoda o zastupovaní nositeľa práv alebo zákon. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe ďalej uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie žiadnej z tvrdených rozhodujúcich skutočností pre vznik uplatneného nároku a v niektorých prípadoch neunesol ani bremeno tvrdenia. Poukázal na to, že žalobca sa už v minulosti v desiatkach súdnych konaní domáhal nárokov v súvislosti s káblovou retransmisiou audiovizuálnych záznamov a vo všetkých konaniach bol neúspešný, pričom nevedel preukázať rozsah zastupovaných predmetov ochrany, ani ich použitie žalovanými. K takémuto záveru dospela aj rozhodovacia prax odvolacích súdov, kedy odvolacie súdy na základe podaných odvolaní voči prvoinštančným rozhodnutiam o neodkladných opatreniach, ktoré boli iniciované zo strany žalobcu rozhodli tak, že žalobca neosvedčil dôvodnosť nároku vo veci samej, pretože neosvedčil, ktorých konkrétnych nositeľov práv zastupuje a nesvedčil ani, že predmety ochrany zastupované žalobcom žalovaní skutočne použili. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný najmä na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/275/2017, sp. zn. 12Co/248/2017, sp. zn. 15Co/172/2017, sp. zn. 14Co/373/2017, na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/395/2017 a na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/99/2018. Žalovaný ďalej tvrdil, že pokiaľ žalobca mieni uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno čo do právneho základu uplatneného nároku, musí v prvom rade preukázať a tvrdiť skutočný rozsah ním zastupovaných kolektívne spravovaných práv spojených s káblovou retransmisiou predmetov ochrany, teda ktorých konkrétnych nositeľov týchto práv a ktoré konkrétne predmety ochrany audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov zastupuje. Na preukázanie takejto aktívnej vecnej legitímácie pritom nestačí, že žalobca predložil oprávnenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, ktoré je síce formálnym oprávnením pre výkon kolektívnej správy, avšak nie je jediným predpokladom. Zároveň je žalobca povinný preukázať, či je oprávnený spravovať práva, ktoré sú predmetom žaloby na základe dohôd uzatvorených s nositeľmi práv alebo na základe zákona. Povinnosťou žalobcu je preukázať skutočný rozsah zastupovaných práv tak, ako to konštatovali aj súdy v rozhodnutiach, ktoré žalovaný citoval. Uvedená skutočnosť je dôležitá najmä z toho dôvodu, že žalobca nespravuje všetky práva k existujúcim audiovizuálnym dielam a k audiovizuálnym záznamom, pričom túto skutočnosť ani netvrdí a môže mu preto vzniknúť peňažný nárok výlučne vtedy, ak žalovaný v rozhodnom období použil káblovou retransmisiou práve tie audiovizuálne diela a audiovizuálne záznamy, ktoré na základe dohody alebo na základe zákona zastupuje žalobca. Len potom, čo takéto predmety ochrany budú identifikované a bude zistené či ich zastupuje žalobca, možno z uvedených zistení vyvodiť, že žalovaný v rozhodnom období použil takéto diela a teda, že žalobcovi patrí nejaký nárok. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe ďalej uviedol, že rovnakým oprávnením ako žalobca disponujú aj iné organizácie kolektívnej správy pokiaľ sa jedná o káblovú retransmisiu ako napríklad LITA alebo SLOVGRAM. Tieto tvrdenia žalovaný preukazoval oprávneniami udelenými týmito organizáciami kolektívnej správy, ktoré predložil vo forme listinných dôkazov. V uvedenej súvislosti žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by bol na základe dohôd, uzatvorených s nositeľmi práv alebo na základe zákona skutočným oprávneným kolektívne spravovať práva, ktoré sú predmetom konania. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno čo do právneho základu uplatneného nároku. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal použitie predmetov ochrany žalovaným, pričom v konaní musí byť preukázané, že žalovaný v rozhodnom období tieto predmety ochrany aj skutočne použil, teda káblovo retransmitoval. Zákon totižto spája vznik práva udeľovať odplatný súhlas na káblovú retransmisiu audiovizuálneho diela a s tým súvisiace bezdôvodné obohatenie len ak dôjde k použitiu diela bez súhlasu. Bez použitia diela nemohol nositeľom práv, a teda ani žalobcovi ako ich nepriamemu zástupcovi vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, na zaplatenie primeranej odmeny, ani na iné peňažné plnenie. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobca nepreukázal žalobou uplatnený nárok čo do výšky, pričom túto odvodil len od svojho Sadzobníka, čo žalovaný nepovažuje za dostatočné na preukázanie nároku. Žalobca nezohľadnil skutočnosti relevantné pre určenie výšky odmeny, resp. pre určenie výšky primeranej odmeny. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s oprávnením na výkon kolektívnej správy práv, vydaným Slovenským ochranným zväzom autorským pre práva k hudobným dielam zo dňa 18. augusta 2016, s oprávnením na výkon kolektívnej správy práv vydaným pre SLOVGRAM, nezávislú spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov zo dňa 18. augusta 2016 a s oprávnením na výkon kolektívnej správy práv zo dňa 21. novembra 2013 vydaným pre SAPA. Súd prvej inštancie ďalej vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, a to vyhlásením organizácie kolektívnej správy zo dňa 12. 12. 2016, dohodou o spolupráci medzi žalobcom a AGICOA zo dňa 24. 02. 2016 v anglickom jazyku a v slovenskom preklade, zmluvami o zastupovaní práv výrobcov zvukovo-obrazových záznamov, uzatvorenými medzi žalobcom a tretími osobami dňa 16. 01. 2002, 08. 07. 2010, 24. 02. 2002, 12. 12. 2005, 07. 07. 2014, zmluvami o zastupovaní nositeľov práv uzatvorenými v zmysle § 164 zákona č. 185/2015 Z. z., Autorského zákona medzi žalobcom a treťou osobou dňa

15. 04. 2017, zmluvou o zastupovaní práv výrobcu zvukovo-obrazových záznamov uzatvorenou medzi žalobcom a tretou osobou bez dátumu, zmluvou o zastupovaní práv výrobcu zvukovo-obrazových záznamov uzatvorenou medzi žalobcom a tretou osobou dňa 24. 01. 2002, 06. 12. 2017, 23. 01. 2017, 31. 03. 2015, 08. 07. 2014, 08. 03. 2002, 20. 01. 2016, 08. 03. 2007, 20. 06. 2014, 24. 01. 2002, 15. 07. 2014, 20. 03. 2009, 17. 12. 2015, 13. 12. 2017, 02. 03. 2017, 17. 10. 2003, 01. 01. 2015, 31. 03. 2010, 01. 09. 2015, 16. 07. 2014, 07. 07. 2014, 19. 01. 2006, 10. 08. 2003, 01. 09. 2015, 30. 07. 2014, 01. 07. 2014.

1.5 Pokiaľ ide o návrh žalobcu na vykonanie dôkazu vypočítaním štatutárneho zástupcu žalovaného, ktorý mal predložiť ako dôkazy štvrťročné výkazy prípojok, nakoľko spochybnil správnosť počtu prípojok, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že návrh na vykonanie takéhoto dôkazu zamietol a takýto dôkaz nevykonal, pretože žalobca opomenul, resp. nedôsledne sa oboznámil s argumentáciou žalovaného, ktorý tvrdil, že káblovú retransmisiu nevykonáva od 01. 12. 2012.

1.6 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ust. § 84, na ust. § 86 ods. 1 a 2, na ust. § 29 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z. z, Autorského zákona, na ust. § 451 ods. 1 a na ust. § 458a zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných právnych predpisov mal za preukázané, že žalobca je občianskym združením, ktoré je na základe rozhodnutia Ministerstva kultúry SR zo dňa 07. 07. 2016 oprávnené na výkon kolektívnej správy. Žalovaný bol držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie retransmisie č. TKR/88 vydanéj Radou pre retransmisiu. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že žalovaný dňa 12. 12. 2011 uzatvoril kúpnu zmluvu s tretou osobou, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k televíznemu káblovému rozvodu, ktorý žalovaný vlastnil. Uvedenú skutočnosť mal okresný súd za preukázanú predloženou kúpnu zmluvou, uzatvorenou medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou Tesatel, s. r. o. Z uvedeného je podľa okresného súdu zrejmé, že od uvedeného dátumu, resp. od 01. 12. 2012 už žalovaný káblovú retransmisiu nevykonával. Konštatoval, že v konaní nebol žiadnym spôsobom preukázaný opak, teda nebolo preukázané, že by žalovaný takúto káblovú retransmisiu v žalovanom období vykonával. O skutočnosti, že by žalovaný káblovú retransmisiu v žalovanom období vykonával nesvedčí podľa súdu prvej inštancie ani to, že registrácia žalovaného ako držiteľa retransmisie bola zrušená až dňa 22. 11. 2017 a ani tá skutočnosť, že žalovaný v predmete podnikania má aj ku dňu rozhodnutia zapísanú činnosť káblovej retransmisie. Tieto skutočnosti žiadnym spôsobom podľa súdu prvej inštancie neosvedčujú a nevyvracajú tie preukázané tvrdenia, že žalovaný nie je vlastníkom televíznych káblových rozvodov a nie je preukázaná ani tá skutočnosť, že by po 01. 12. 2012 vykonával žalovaný káblovú retransmisiu. Okrem uvedeného mal okresný súd za to, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia rozhodných skutočností a následne neuniesol ani dôkazné bremeno, pretože v konaní buď netvrdil, resp. tvrdil len čiastočne a v takom prípade dostatočným spôsobom nepreukázal tvrdenia rozhodujúce pre prípadné úspešné rozhodnutie. Okresný súd podľa odôvodnenia rozhodnutia vychádzal z toho, že žalobca musí jednoznačným spôsobom preukázať rozsah, na základe ktorého zastupuje, teda kolektívne spravuje práva nositeľov týchto práv a ktoré konkrétne predmety ochrany, teda ktoré jednotlivé audiovizuálne diela, resp. audiovizuálne záznamy v skutočnosti zastupuje. Uvedenú skutočnosť môže žalobca preukázať na základe písomnej dohody o zastupovaní, resp. vyplýva zo zákona. Zároveň žalobca musí preukázať použitie, teda retransmisiu konkrétnych zastúpených audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov žalovaných prostredníctvom káblovej retransmisie v období, ktoré je predmetom žaloby. Pri výške bezdôvodného obohatenia potom musí preukázať, že pri výpočte zohľadnil relevantné skutočnosti pre jeho výšku. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca nepreukázal skutočný rozsah zastupovaných práv, a to ani predložením zmlúv o zastupovaní práv výrobcov zvukovo-obrazových záznamov, resp. zmlúv o zastupovaní práv k audiovizuálnym dielam a k zvukovo-obrazovým záznamom. Uvedené zmluvy totižto jednoznačným spôsobom túto skutočnosť nepreukazujú. Žalobca musí preukázať, ktorých konkrétnych nositeľov práv zastupuje, pričom z uvedených predložených zmlúv síce táto skutočnosť vyplýva, avšak nevyplýva z nej rozsah konkrétnych predmetov ochrany, ktoré na základe týchto zmlúv žalobca zastupuje. Z uvedeného dôvodu je potom podľa okresného súdu možné konštatovať, že takéto zmluvy sú v určitej časti neurčité, preto môžu byť postihnuté vadou neplatnosti. Zároveň niektoré zmluvy boli uzavreté v čase, keď žalobca ešte nedisponoval s oprávnením, ktoré by mu umožňovalo vykonávať kolektívnu správu v časti týkajúcej sa káblovej retransmisie. Skutočnosť preukázania konkrétnych predmetov ochrany je nevyhnutná najmä z toho dôvodu, že aj iné organizácie kolektívnej správy disponujú s oprávneniami kolektívnej správy v rozsahu tak, ako je to u žalobcu. Žalobca teda jednoznačným spôsobom nepreukázal spravovanie práv na základe takto uzavretých

zmlúv. Zároveň žalobca nepreukázal spravovanie práv ani na základe zákona, pretože zákon pozná len jednu situáciu, kedy je oprávnená organizácia kolektívnej správy spravovať práva bez toho, aby došlo k uzatvoreniu zmluvného vzťahu. V prípadoch káblovej retransmisie k audiovizuálnym záznamom ide o dobrovoľnú kolektívnu správu, na ktorú sa zákonné zastúpenie v zmysle § 147 nevzťahuje. Pokiaľ ide o audiovizuálne diela, tak každý nezastupovaný nositeľ takéhoto oprávnenia sa môže na základe výberu sám rozhodnúť, či bude zastupovaný zo zákona žalobcom, resp. inou organizáciou kolektívnej správy. Žalobca teda nepreukázal, že by bol na základe dohôd s nositeľmi práv alebo na základe zákona tou osobou, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv, ktoré sú predmetom tohto zákona. Zároveň žalobca nepreukázal použitie predmetov ochrany žalovaným. Pokiaľ by aj žalobca preukázal, že je nositeľom konkrétnych práv, ktoré zastupuje k jednotlivým audiovizuálnym dielam a záznamom, a teda spravuje majetkové práva na základe uzavretých dohôd alebo na základe zákona, musel by preukázať, že žalovaný v období, ktoré je postihnuté žalobou, takéto predmety ochrany skutočne použil teda káblovo retransmitoval. V tejto súvislosti žalobca len poskytol tvrdenie o tom, že žalovaný takéto predmety ochrany používa. Zároveň žalobca nepreukázal ani uplatnený nárok čo sa týka jeho výšky a to jednak v súvislosti so Sazobníkom, ktorý je súkromnoprávnym dokumentom zhotoveným subjektom súkromného práva, teda občianskym združením, pričom nejde v žiadnom prípade o všeobecne záväzný právny predpis alebo o individuálny správny akt. Z uvedeného dôvodu považoval súd prvej inštancie žalobný návrh žalobcu za nedôvodný a ako taký ho zamietol.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva z toho dôvodu, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

2.1 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa základných princípov civilného sporového konania uvedených v čl. 3 ods. 2 CSP, v čl. 6 ods. 1 CSP a v čl. 15 ods. 1 a 2 CSP, preto konanie ako celok trpí závažnými procesnoprávnymi ako aj hmotnoprávnymi nedostatkami. Postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k možnosti vyriešenia sporu zmiernom je podľa žalobcu popretím účelu a zmyslu § 169 ods. 2 CSP. Právnomu zástupcovi žalobcu bol doručený odpor žalovaného proti platobnému rozkazu zo dňa 12. 02. 2019, v ktorom žalovaný tvrdil, že nevykonáva retransmisiu, pričom poukázal na uzavretú kúpnu zmluvu zo dňa 12. 12. 2011 a ako ďalší dôkaz navrhol vykonať výsluch strán sporu. Predložená kúpna zmluva žalovaného zo dňa 12. 12. 2011 je však podľa žalobcu v rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z verejných listín, ktoré v zmysle § 205 CSP potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich uvádza, pokiaľ v konaní nie je preukázaný opak, a ktoré vyvrátili procesnú obranu žalovaného. V rámci zmierovacieho konania začatého pred pristúpením k otvoreniu pojednávania dňa 03. 10. 2019 žalobca s poukazom na vyššie uvedené rozpory a nejasnosti prehlásil, že má záujem uzavrieť súdny zmier alebo vziať žalobu späť, ak sa tieto rozpory odstránia. Žalovaný ako strana sporu, sám navrhoval výsluch strán sporu, avšak jeho právny zástupca nezabezpečil účasť štatutárneho zástupcu žalovaného na pojednávaní, preto žalobca požiadal súd prvej inštancie o odročenie pojednávania a o poskytnutie lehoty na zmierné ukončenie veci. Súd prvej inštancie v rozpore s účelom a zmyslom § 169 ods. 2 CSP pojednávanie neodročil a otvoril ho s argumentom, že žalovaný nesúhlasí s vypočutím štatutárneho zástupcu (čo je podľa žalobcu v rozpore s obsahom odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 12. 02. 2019). Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že okresný súd v rozpore s účelom a zmyslom ust. § 169 ods. 2 CSP porušil základný princíp právnej istoty v civilnom sporovom konaní podľa čl. 2 ods. 2 CSP, ale aj zákaz výkladu zákona, ktorý sa prieči tomu, čo je v jeho slovách a vetách výslovne zakotvené. Z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že zmierné ukončenie sporu na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 03. 10. 2019 bolo možné aj účelné, čím bola splnená dispozícia právnej normy predpokladanej zákonom (§ 169 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie svojim postupom porušil podľa žalobcu žalobcove práva podľa čl. 46 Ústavy SR v spojení s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, keďže žalobca ako organizácia kolektívnej správy má povinnosť dôsledne obhajovať a chrániť práva a záujmy nositeľov autorskoprávnej ochrany.

2.2 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je popretím zmyslu a účelu autorskoprávnej ochrany, ktorá je vyjadrená už v úvodnom ustanovení zákona č. 185/2015 Z. z., Autorského zákona - v § 1 ods. 1, podľa ktorého tento zákon upravuje vzťahy, ktoré vznikajú v súvislosti s vytvorením a použitím autorského diela alebo umeleckého výkonu, v súvislosti s výrobou a použitím zvukového záznamu, audiovizuálneho záznamu alebo vysielania a v súvislosti s vytvorením alebo zhotovením a použitím počítačového programu alebo databázy tak, aby boli chránené práva a oprávnené záujmy autora, výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu audiovizuálneho záznamu, rozhlasového vysielateľa a televízneho vysielateľa, autora počítačového programu, autora databázy a zhotoviteľa databázy. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozhodnutím neposkytol podľa žalobcu ochranu právam a právom chráneným záujmom výrobcov audiovizuálnych záznamov, tak ako mu to výslovne ukladá Autorský zákon a ktorých práva sú komplexne upravené v 3. časti v 3. hlave Autorského zákona. Súd prvej inštancie rovnako neposkytol právnu ochranu žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv, ktorej právne postavenie a činnosť je komplexne upravená v 5. časti Autorského zákona (Správa práv).

2.3 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. IV ÚS 14/07, sp. zn. III ÚS 311/07, sp. zn. I ÚS 33/2012) a je v rozpore s § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého má súd v odôvodnení rozhodnutia povinnosť uviesť okrem iného jasne a výstižné vysvetlenie ako posúdil podstatné skutkové a právne argumenty strán, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil, pričom dbá na to, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia bolo presvedčivé. Právnym základom sporu a žalobného návrhu je uplatnenie nároku na bezdôvodné obohatenie podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona, ktorý súd prvej inštancie síce v odôvodnení uvádza, ale v rozpore s § 220 ods. 2 CSP ho riadne skutkovo a právne neposúdil v súlade s § 458a Občianskeho zákonníka, § 442a Občianskeho zákonníka a § 165 ods. 9 a 10 Autorského zákona, pričom v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku chýba podľa žalobcu akákoľvek úvaha súdu prvej inštancie týkajúca sa uplatneného bezdôvodného obohatenia, preukázania jeho dôvodov a výšky.

2.4 V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že Autorský zákon ako základný hmotnoprávny predpis týkajúci sa tohto sporu, súd prvej inštancie neaplikoval v zmysle zásady prednosti a čl. 7 ods. 2 Ústavy SR tzv. eurokonformným výkladom, v súlade so zmyslom a účelom Autorského zákona, najmä v súlade so zmyslom a účelom ustanovení 5. časti Autorského zákona, ktoré boli transponované do nášho právneho poriadku práve za účelom zlepšenia vymožitelnosti práva duševného vlastníctva v prospech nositeľov práv a za účelom zlepšenia právneho postavenia organizácií kolektívnej správy, ktorých hlavným a jediným účelom je ochrana a dôsledné uplatňovanie práv v prospech nositeľov práv, ktorí by svoje práva a nároky nevedeli sami kontrolovať a uplatňovať. Zásada iura novit curia, teda súd pozná právo, neznamená len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 59/00 z 20. 12. 2001). Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu postupoval svojvoľne a arbitrárne, v rozpore s § 181 ods. 2, § 182, § 187 a § 195 ods. 1 a ods. 3 CSP.

2.5 Pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, žalobca v odvolaní uviedol, že v predmetnej veci sa konalo na súde prvej inštancie jediné súdne pojednávanie (dňa 03. 10. 2019), na ktorom súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s princípom legality zakotveným v čl. 16 ods. 1 CSP v spojení s čl. 2 CSP - právna istota a čl. 3 ods. 2 CSP - zákaz výkladu zákona v rozpore s tým, čo je v jeho slovách a vetách výslovne uvedené a v súlade a procesnými ustanoveniami o dokazovaní v civilnom sporovom konaní. V prejednávanej veci nebola vyhotovená písomná zápisnica o pojednávaní, iba zvukový záznam z pojednávania, ktorý obsahuje zachytenie nesprávneho procesného postupu súdu. V nadväznosti na uvedené odčitoval žalobca v odvolaní ust. § 181 ods. 2 a 3 CSP, § 182 CSP, § 185 ods. 1 CSP, § 187 ods. 1 a 2 CSP, § 188 ods. 1 CSP, § 195 ods. 1 a 3 CSP, § 215 ods. 1 a 2 CSP a § 217 ods. 1 veta prvá CSP.

2.6 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že na jedinom pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 03. 10. 2019 došlo bez náznaku záujmu o objasnenie podstaty konania (preukázanie nároku na zapltenie bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona v spojení s § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka) k vyhláseniu rozhodnutia, ktorému nepredchádzal zákonný procesný

postup podľa § 181 ods. 2 CSP a vyššie uvádzaných procesných ustanovení o dokazovaní, keď strany sporu súd prvej inštancie neoboznámil s vykonaným dokazovaním a s jeho výsledkami a na uvedenom pojednávaní k žiadnemu vykonaniu dokazovania zo strany súdu nedošlo.

2.7 Pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, žalobca v odvolaní uviedol, že tzv. inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktorá zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je v danom prípade to, že súd prvej inštancie význam oprávnenia na výkon kolektívnej správy č. k. MK-17782016-232/1041 zo dňa 18. 08. 2016, vydaného na základe právoplatného rozhodnutia č. k. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 07. 07. 2016 posúdil podľa § 194 ods. 2 CSP v rozpore s § 152 ods. 1 Autorského zákona a najmä v rozpore s § 163 Autorského zákona, podľa ktorého organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu s náležitou odbornou starostlivosťou a ak jej bolo udelené oprávnenie podľa § 151 Autorského zákona, v rozsahu udeleného oprávnenia. Z predloženého oprávnenia na výkon kolektívnej správy žalobcu vyplývajú odbory kolektívnej správy, ktoré je žalobca oprávnený vykonávať. V medziach oprávnenia a § 163 Autorského zákona žalobca plnil zákonnú povinnosť uloženú mu ako oprávnenej organizácii kolektívnej správy (§ 144 Autorského zákona) v § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona - domáhať sa vo svojom mene v prospech nositeľov práv nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie žalobného nároku (nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) a oprávnenie na výkon kolektívnej správy č. k. MK-17782016-232/1041 zo dňa 18. 08. 2016, ktoré mu bolo udelené príslušným orgánom verejnej moci na základe právoplatného rozhodnutia č. k. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 07. 07. 2016 podľa zákonom určeného postupu. Súd prvej inštancie toto oprávnenie neposúdil podľa žalobcu v medziach splnenia podmienok pre jeho vydanie (§ 151 ods. 5 Autorského zákona a § 148 ods. 2 a 3 Autorského zákona). Súd prvej inštancie nesprávne a v rozpore so splnením podmienok podľa § 148 ods. 2 a 3 Autorského zákona, v rozpore s vydaným právoplatným rozhodnutím o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy a v rozpore s dokladmi, ktoré v správnom konaní musel žalobca predložiť, uviedol v bode 35 odôvodnenia rozsudku záver, že žalobca nepreukázal skutočný rozsah zastupovaných práv, a to ani predloženými zmluvami na zastupovanie výrobcov, ktoré sú podľa názoru súdu prvej inštancie nejasné a nezrozumiteľné z dôvodu neidentifikovania individuálnych diel a záznamov, čo je podľa žalobcu v rozpore s ustanoveniami 5. časti Autorského zákona.

2.8 V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní zdôraznil, že pred udelením oprávnenia preukázal v súlade s § 148 ods. 1 písm. d) a e) Autorského zákona v osobitnom správnom konaní, akých nositeľov bude pri výkone kolektívnej správy zastupovať a akých predmetov ochrany sa bude jeho zastupovanie týkať. Zo žiadneho ustanovenia Autorského zákona podľa žalobcu nevyplýva, že organizácia kolektívnej správy má v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia voči neoprávnenému používateľovi duplicitne preukazovať tie isté skutočnosti, ktoré už boli preukázané v správnom konaní a na ktorých základe bolo vydané právoplatné oprávnenie na výkon kolektívnej správy, ktorým je súd v zmysle § 205 CSP viazaný. O to viac, ak sa v konaní nepreukázal opak skutočností uvedených v platnom oprávnení na výkon kolektívnej správy, ktoré je potrebné vykladať cez § 148 a nasl. Autorského zákona.

2.9 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v rozpore s § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku neuviedol skutkovú a právnu argumentáciu žalobcu, preukazujúcu oprávnenosť uplatňovaného nároku. Žalobca v konaní tvrdil, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatňuje podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona, pričom podstatným pre jeho preukázanie podľa § 458a Občianskeho zákonníka a § 442a Občianskeho zákonníka v zmysle tejto všeobecnej úpravy je:

- aktívna vecná legitímácia žalobcu odbormi kolektívnej správy v oprávnení na výkon kolektívnej správy (v tomto smere bolo potrebné podľa žalobcu aplikovať aj ustanovenia § 152 Autorského zákona a ust. § 163 a nasl. Autorského zákona),
- pasívna vecná legitímácia žalovaného (v dôsledku neuzavretia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom, ktorý má oprávnenie na výkon kolektívnej správy v oblasti retransmisie a nesplnenia podmienok žalovaným podľa § 165 ods. 9 a 10 Autorského zákona -ukladanie peňažných prostriedkov - odmien na osobitný účet v banke za použitie predmetov ochrany),
- neuzavretie hromadnej licenčnej zmluvy (§ 165 Autorského zákona),
- výška bezdôvodného obohatenia určená platným a účinným Sadzobníkom odmien žalobcu, vydaným v rámci jeho zákonnej povinnosti podľa § 169 ods. 1 Autorského zákona,

- počet prípojok žalovaného podľa zverejnených údajov na webstránke Rady pre vysielanie a retransmisiu (kompetentný správny orgán vo vzťahu ku žalovanému),
- výkon retransmisie žalovaného podľa zoznamu vedenom na stránke Rady pre vysielanie a retransmisiu).

Postup a rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa žalobcu v rozpore s § 153 ods. 1 a 2 Autorského zákona, keď jedine oprávnený správny orgán, ktorým je Ministerstvo kultúry SR môže podľa zákona v osobitnom správnom konaní podľa § 151 ods. 1 Autorského zákona odňať oprávnenie organizácii kolektívnej správy, ak dodatočne zistí, že oprávnenie bolo vydané na základe nepravdivých údajov (§ 153 ods. 2 písm. a) Autorského zákona) alebo, že organizácia kolektívnej správy prestala spĺňať podmienky na udelenie oprávnenia (§ 153 ods. 2 písm. b) Autorského zákona). V súdnom konaní nebolo zo strany žalovaného ani len tvrdené, že by takéto konanie bolo vedené alebo že by boli splnené podmienky na začatie takéhoto konania. S poukazom na zmiešaný charakter 5. časti Autorského zákona (súkromnoprávny plus verejnoprávny charakter) sú tak úvahy súdu prvej inštancie o neplatnosti dokladov predložených žalobcom v súdnom konaní ústavne neudržateľné.

2.10 Pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie odmietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania uvedený v písomnom podaní zo dňa 15. 07. 2019 (výsluch strany sporu), ktorý postup odôvodnil v bode 22. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia tým, že otázky, ku ktorým navrhoval žalobca vypočúť žalovaného neboli dôvodné, lebo žalobca opomenul, že žalovaný nevykonáva retransmisiu od 01. 12. 2012. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na ust. § 195 ods. 1 CSP, podľa ktorého na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 CSP tým nie je dotknuté. Žalovaný v konaní v rámci procesnej obrany, okrem iného tvrdil, že od 01. 12. 2012 nevykonáva retransmisiu, lebo odpredal káblové televízne prípojky spoločnosti TESATEL, s. r. o., na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2011. Uvedený listinný dôkaz bol však v rozpore s dôkazmi, ktoré doložil do konania žalobca (výpis z Obchodného registra SR preukazujúci predmet podnikania žalovaného, zoznam z Rady pre vysielanie a retransmisiu preukazujúci ukončenie činnosti káblovej retransmisie žalovaného). V zmysle zásady kontradiktórnosti konania, uvedené skutočnosti vyžadovali dôsledné posúdenie a vyhodnotenie zo strany súdu. Súd prvej inštancie tým, že nepripustil dokazovanie výsluchom žalovaného porušil princíp kontradiktórnosti súdneho konania. Kontradiktórnosť súdneho konania je nerozlučne spätá s princípom rovnosti zbraní, je univerzálnym princípom platným v celom právnom poriadku, teda aj v občianskom súdnom konaní a súd každého druhu a stupňa ho musí rešpektovať.

2.11 Pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, žalobca v odvolaní uviedol, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06) za arbitrárne a zjavne neodôvodnené sa považuje súdne rozhodnutie, ktoré je úplne odchylené od veci samej a je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. Podstatou sporu je v danom prípade uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona na základe povinnosti vyplývajúcej pre žalobcu z tohto ustanovenia. Podstatnými skutkovými a právnymi okolnosťami pre posúdenie právnej stránky veci je vydané oprávnenie a z neho vyplývajúca aktívna vecná legitímácia žalobcu na uplatnenie bezdôvodného obohatenia v rozsahu udeleného oprávnenia.

2.12 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa v rozpore s názorom ustálenej rozhodovacej praxe v zmysle § 191 ods. 1 CSP nezaoberal podstatnými skutkovými a právnymi argumentmi žalobcu, podopretými konkrétnymi listinnými dôkazmi v ich vzájomnej súvislosti, ktoré boli pre toto konanie relevantné a vyžadovali si v súlade s ustálenou judikatúrou zo strany súdu prvej inštancie špecifickú odpoveď v prípade, ak sa súd prvej inštancie s nimi nestotožnil, pričom ide najmä o účel a zmysel Autorského zákona, ktorý vyplýva z § 1 ods. 1 Autorského zákona a z osobitnej úpravy správy práv uvedenej v piatej časti Autorského zákona. Súd prvej inštancie vydal v predmetnej veci absolútne nepreskúmateľné a nezrozumiteľné rozhodnutie, pričom závery súdu prvej inštancie nie sú podložené žiadnymi konkrétnymi ustanoveniami zákona, nie je jasné, ako súd skutkovo a právne posúdil právny základ sporu - bezdôvodné obohatenie pri porušení alebo ohrození práv duševného vlastníctva (§ 442a Občianskeho zákonníka).

2.13 V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie odignoroval a vo veci vôbec neaplikoval z hľadiska správneho právneho posúdenia veci podstatné ustanovenia Autorského zákona,

napr. akým postupom sa vydáva oprávnenie na výkon kolektívnej správy a čo všetko musí žiadateľ preukázať, aby mu bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy (§ 148 a nasl. Autorského zákona), aké je postavenie žalobcu a aké sú jeho práva na základe vydaného oprávnenia podľa § 151 ods. 6 a 7, § 152 Autorského zákona, aké je postavenie žalovaného ako neoprávneného používateľa podľa § 165 ods. 9 a 10 Autorského zákona, rozsah informačnej povinnosti žalobcu voči používateľovi podľa § 165 ods. 2 až 6 Autorského zákona, relevantné ustanovenia vo vzťahu k predmetu sporu (§ 119 a nasl. Autorského zákona), relevantné ustanovenia vo vzťahu k hodnotenému Sadzobníku odmien (§ 169 Autorského zákona), ust. § 29 Autorského zákona vo vzťahu k právnemu postaveniu a činnosti žalovaného a mnoho ďalších na vec sa vzťahujúcich ustanovení Autorského zákona. Aj vzhľadom k tomu dospel súd prvej inštancie podľa žalobcu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

2.14 V nadväznosti na uvedené poukázal žalobca v odvolaní na ust. § 29 Autorského zákona, podľa ktorého je káblová retransmisia špecifickým typom retransmisie, ktorá je obmedzená na príjem verejnosťou prostredníctvom káblového, satelitného alebo mikrovlnného systému, je odborom povinnej kolektívnej správy, čiže súhlas na použitie predmetov ochrany sa udeľuje výlučne prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, a to aj za tzv. nositeľov nezastupovaných. V § 119 Autorského zákona upravuje Autorský zákon majetkové právo výrobcu na primeranú odmenu za káblovú retransmisiu. Nejde o dohodnutú odmenu za šírenie konkrétneho audiovizuálneho záznamu. Sám žalovaný v konaní preukázal doloženými zmluvami uzatvorenými s inými organizáciami kolektívnej správy a hromadnými licenčnými zmluvami s týmito organizáciami kolektívnej správy, že sadzba primeranej odmeny je pri retransmisii stanovená len ako sadzba za počet prípojk žalovaného, čo vyplýva z charakteru retransmisie a z odboru povinnej kolektívnej správy práv. Žalovaným predložené listinné dôkazy - dohoda o urovnaní a hromadná licenčná zmluva s inými organizáciami kolektívnej správy vyššie uvedené jasne potvrdzujú, keď neobsahujú žiadnu špecifikáciu konkrétnych nositeľov práv alebo konkrétne predmety ochrany. Hromadné licenčné zmluvy žalovaného uzatvorené s inými organizáciami kolektívnej správy neobsahujú žiadnu špecifikáciu konkrétnych diel, ani žiadne časové údaje o dobe a spôsobe ich použitia, predmety ochrany sú vymedzené len nasledovne: všetky hudobné diela, všetky literárno- dramatické diela, všetky audiovizuálne diela... a pod., ktoré spravuje tá - ktorá organizácia kolektívnej správy práv. Autorský zákon je potrebné vykladať vo vzťahu ku všetkým organizáciám kolektívnej správy rovnako a nediskriminačne, čo žalovaný účelovo nerobí. Žalobca nemal žiadne dôkazné bremeno z pohľadu preukazovania použitia konkrétnych predmetov autorskoprávnej ochrany, ako to nedôvodne ustálil súd prvej inštancie. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nemal povinnosť preukazovať konkrétne šírenie predmetov autorskoprávnej ochrany, nakoľko a) žalovaný nie je vysielateľom, b) žalobca preukázal všetky podstatné skutočnosti správnomu orgánu v správnom konaní podľa § 148 Autorského zákona. Súdom prvej inštancie uvádzaný § 86 ods. 1 Autorského zákona v bode 26. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, je podľa žalobcu z pohľadu predmetu sporu irelevantný. Z uvedeného ustanovenia podľa žalobcu len vyplýva, že majetkové právo autorov k audiovizuálnemu dielu vykonáva výrobca. Nevyplýva z neho, že ide o majetkové právo výrobcu, ktoré spravuje žalobca. Žalobca si v súlade s vydaným oprávnením uplatnil v konaní odmenu za udelenie súhlasu na použitie audiovizuálneho diela a na primeranú odmenu za použitie audiovizuálneho záznamu. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní opomenul právny dôvod dvoch rôznych uplatňovaných, žalobcom spravovaných majetkových práv. Predmetom konania nebola odmena za vyhotovenie audiovizuálneho diela, ani odmena alebo spôsob jej určenia osobitne za každé jednotlivé použitie audiovizuálneho diela, na ktoré sa primerane vzťahuje ustanovenie § 69 ods. 1 až 3 Autorského zákona, ktoré by bolo prípadne predmetom sporu medzi autorom a výrobcom. Predmetné súdne konanie nie je spor o tom, či autorovi alebo výrobcovi patrí nejaké majetkové právo k audiovizuálnemu dielu alebo nie. Vo vzťahu k nároku na primeranú odmenu žalobca v odvolaní poukázal na § 123 Autorského zákona, podľa ktorého na výrobcu audiovizuálneho záznamu a na jeho audiovizuálny záznam sa primerane vzťahujú ustanovenia § 4, § 6, § 7, § 9, § 13, § 16, § 20 ods. 1 a 3, § 21, § 22, § 24, § 26 až 30, § 33 ods. 1 až 6, § 58 až 64, § 85 a § 91 až 93. Autorský zákon vo vyššie uvedenom ustanovení neodkazuje na žiadny § 86 Autorského zákona, ktorým žalovaný zavádzal súd v záujme odkloniť právne posúdenie veci od toho, čo je skutočne predmetom konania. Žalobca teda nemal žiadnu dôkaznú povinnosť vo vzťahu k nároku na odmenu a ani vo vzťahu k nároku na primeranú odmenu preukazovať, že nositelia práv (výrobcovia) uzavreli dohody s autormi a takéto dohody predkladať do súdneho konania ako to nedôvodne, v rozpore so zákonom ustálil súd prvej inštancie. Žalobou uplatnené nároky spadajú pod tzv. povinnú kolektívnu správu podľa § 146 ods. 2 písm. f) Autorského zákona a § 146 ods. 2 písm. d) Autorského zákona. Nedôslednou aplikáciou zákona v rozpore s uplatneným žalobným

nárokom dospel podľa žalobcu súd prvej inštancie v odseku 35. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku k tvrdeniu, že v prípade tzv. nezastupovaných nositeľov si takýto nositeľ sám vyberie, ktorá z organizácie kolektívnej správy bude spravovať jeho práva. V tomto smere súd prvej inštancie nedôsledne podľa žalobcu aplikoval ust. § 147 ods. 2 Autorského zákona. Predmetom konania bolo zaplatenie žalovanej sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keď žalovanú sumu tvoria dva zákonné nároky (odmena za udelenie súhlasu na použitie audiovizuálneho diela podľa § 19 ods. 3 Autorského zákona plus primeraná odmena za použitie audiovizuálneho záznamu podľa § 119 Autorského zákona), ktoré patria výrobcovi diel a ktoré je zo zákona povinný vyberať žalobca ako príslušná organizácia kolektívnej správy v danom odbore.

2.15 V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda odvolaním z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci aj pokiaľ ide o právny názor súdu prvej inštancie, vyjadrený v odseku 35. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, že žalobca nepreukázal skutočný rozsah zastupovaných práv ani predložením kolektívnych zmlúv s nositeľmi práv, pretože žalobcom predložené zmluvy neobsahujú uvedenie predmetov ochrany, sú v tejto časti neurčité a môžu byť postihnuté vadou neplatnosti. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní zdôraznil, že v čase uzatvorenia doložených listinných dôkazov - zmlúv o zastupovaní nositeľov práv, platný Autorský zákon nevyžadoval v ustanoveniach upravujúcich vzťah organizácie kolektívnej správy a nositeľa práv ako obsahovú požiadavku zmluvy, vymedzenie konkrétnych predmetov ochrany. Uvedené nevyžaduje ani aktuálne platný Autorský zákon. Nositelia práv môžu v zmluve predmety ochrany vymedziť druhovo a uzavrieť zmluvu na časovo neurčité obdobie, kolektívna správa sa tak vzťahuje na všetky predmety ochrany neobmedzene a nie je potrebná žiadna ich konkrétna špecifikácia. Žalobca v odvolaní ďalej namietal záver súdu prvej inštancie, že súd nemá v konaní o zaplatení žalovanej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia z pohľadu výšky bezdôvodného obohatenia prioritne vychádzať z platného a účinného Sadzobníka odmien, keď žalobca uviedol, že vedenie Sadzobníka odmien je zákonnou povinnosťou každej jednej organizácie kolektívnej správy, a teda je súčasťou výkonu kolektívnej správy ako služby poskytovanej podľa Autorského zákona, preto nejde o žiadnu súkromnú iniciatívu žalobcu. Zákon výšku bezdôvodného obohatenia výslovne určuje v § 422a ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, sa určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. To sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu. V tomto prípade teda platný a účinný Sadzobník odmien, ktorý je publikovaný spĺňa všetky požiadavky stanovené zákonom. Priamo v § 165 ods. 10 Autorského zákona dáva Autorský zákon tomuto dokumentu právne významný rozsah, keď v prípade neuzavretia zmluvy je povinnosť žiadať odmeny výslovne podľa platného a účinného Sadzobníka odmien. V tomto zmysle sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal podľa žalobcu ani s ustálenou rozhodovacou praxou, na ktorú žalobca poukázal v podaní zo dňa 11. 06. 2019 - rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 zo dňa 24. 03. 2011, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa (neoprávneného používateľa predmetov ochrany), ktorý namietal porušenie svojich práv pred všeobecnými súdmi, ktoré právne posudzovali žalobu o nahradenie prejavu vôle a o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Všeobecné súdy tu zaujali názor, že súd nemôže nahrádzať a určiť sadzbu licenčnej odmeny v zmluve, ktorú používateľ odmietol uzavrieť podľa jeho predstavy a môžu nahradiť prejav vôle uzavrieť zmluvu len v podobe, v akej mu bola poskytnutá aj vzhľadom na zákonom stanovené požiadavky rovnakých a primeraných podmienok. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na § 169 ods. 1 Autorského zákona, podľa ktorého organizácia kolektívnej správy je povinná viesť Sadzobník odmien, ktorý vychádza zo zásady výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv. Sadzobník odmien obsahuje odmeny za obvyklé použitie predmetu ochrany alebo za spôsob výpočtu výšky tejto odmeny, vrátane kritérií použitých pri výpočte odmeny, zaručujúcich primerané a nediskriminačné podmienky. Žalobca v odvolaní ďalej poukázal na ust. § 169 ods. 2 Autorského zákona, podľa ktorého pri určení výšky odmien, určených v Sadzobníku odmien a v zmluvách podľa § 165 ods. 1 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy zohľadní rozsah, spôsob, účel a čas použitia predmetu ochrany. Organizácia kolektívnej správy ďalej zohľadní aj ekonomickú hodnotu použitia predmetov ochrany a ekonomickú hodnotu služby kolektívnej správy práv poskytnutej organizáciou kolektívnej správy. V nadväznosti na uvedené poukázal žalobca v odvolaní na dôvodovú správu k § 169 Autorského zákona, kde sa uvádza, že toto ustanovenie je transpozíciou smernice o kolektívnej správe. Cieľom predmetného ustanovenia je určovanie a výber odmien organizáciou kolektívnej správy a s tým súvisiace povinnosti. Základným dokumentom, v ktorom sú uvedené odmeny, ktoré je organizácia kolektívnej správy práv

oprávnená vyberať je Sadzobník odmien vytvorený na základe zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv, ktoré schvaľuje valné zhromaždenie. Sadzobník musí byť podrobný vo vzťahu k spôsobu použitia predmetu ochrany a berie do úvahy, aby sa používateľom garantovali primerané a nediskriminačné podmienky za súčasného zohľadnenia kritérií uvedených v odseku 2, ktorý vymedzuje kritériá, ktoré organizácia kolektívnej správy použila na určenie odmien, kde postačuje, ak organizácia kolektívnej správy kritériá na určenie sadzieb licenčných odmien zverejní na svojej internetovej stránke. Sadzobník odmien žalobcu doložený ako listinný dôkaz k žalobe obsahuje všetky požadované náležitosti, vrátane kritérií na určenie výšky odmien a je zverejnený na webstránke žalobcu v súlade so zákonom a štandardne tak, ako ho má zverejnený každá organizácia kolektívnej správy pôsobiaca v SR. Prvoinštančný súd z pohľadu správneho právneho posúdenia veci má podľa čl. 2 CSP rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Ustálenou rozhodovacou praxou, ktorú má na mysli zákon v čl. 2 CSP sú podľa žalobcu napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 111/2011 a sp. zn. II. ÚS 101/2011, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Ndc 10/2017, sp. zn. 4Cdo 164/2009, sp. zn. 5Cdo 114/2012, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-314/12 alebo C-479/04, v ktorých boli riešené právne otázky relevantné aj z pohľadu tohto súdneho konania, pričom závery, ku ktorým došla ustálená rozhodovacia prax sa ani zďaleka nezlučujú s tým, k čomu v tomto konaní dospel pri právnom posúdení nároku prvoinštančný súd. V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu v celom rozsahu, zaviazá žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, alebo aby odvolací súd podľa ust. § 389 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v prvom rade je potrebné uviesť, že primárnym dôvodom zamietnutia žaloby bola tá skutočnosť, že žalovaný v žalovanom období nevykonával káblovú retransmisiu, nakoľko celý káblový rozvod predal (viď odsek 33. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Nakoľko žalovaný v žalovanom období nevykonával káblovú retransmisiu, nemohla na jeho strane vzniknúť ani povinnosť na úhradu akýchkoľvek platieb za používanie audiovizuálnych diel a záznamov v žalovanom období. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že už v podanom odpore proti platobnému rozkazu jasne uviedol, že v žalovanom období nevykonával káblovú retransmisiu, nakoľko z jeho strany došlo k odpredaju káblového rozvodu, o čom súdu ako dôkaz doložil kúpnu zmluvu. Uvedené tvrdenie opakovane uviedol aj vo svojich písomných podaniach zo dňa 21. 06. 2019, zo dňa 18. 07. 2019 a zo dňa 14. 08. 2019. Žalobca v žiadnom zo svojich písomných vyjadrení nijako nerozporoval tvrdenie žalovaného o tom, že v žalovanom období káblovú retransmisiu nevykonával. S prihliadnutím na ust. § 151 CSP bola teda uvedená skutočnosť medzi stranami sporu nesporná, nakoľko uvedené tvrdenie žalovaného žalobca nijako nepoprel. Bez ohľadu na čokoľvek iné je žaloba nedôvodná, nakoľko ak žalovaný káblovú retransmisiu v žalovanom období nevykonával, nemôže byť žaloba žalobcu dôvodná. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej zaujal stanovisko k jednotlivým odvolacím dôvodom uplatneným žalobcom. Pokiaľ ide o nesprávny procesný postup, ktorý podľa tvrdenia žalobcu znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že tvrdenie žalobcu o tom, že súd prvej inštancie neuviedol čo považuje za sporné a čo za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a aké je predbežné právne posúdenie veci, je nepravdivé a zavádzajúce. Súd prvej inštancie o uvedených skutočnostiach účastníkov konania oboznámil. Súčasne je podľa žalovaného potrebné uviesť, že aj keby bolo tvrdenie žalobcu o tom, že súd prvej inštancie vyššie uvedený postup, vyplývajúci z ust. § 181 ods. 2 CSP nedodržal (čo nie je pravda), tak aj tak by to nezakladalo žalobcom uplatnený dôvod odvolania, pretože takáto prípadná vada v postupe súdu je napravená vydaním rozhodnutia, kde súd uvedie a ozrejní dôvody, pre ktoré rozhodol, tak ako rozhodol, a to vrátane právnej argumentácie strán sporu. Aj aktuálna rozhodovacia prax súdov prípadné porušenie pravidiel uvedených v § 181 ods. 2 CSP nepovažuje za relevantný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Príkladmo ide o rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/17/2017, o rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 366/2018, o rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 17Co/7/2017, o rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 7Cob/22/2018 a o rozhodnutie KS Bratislava sp. zn. 15Co/229/2017 a iné. V súdnom spore boli zo strany súdu vykonané dôkazy, pričom nie každé porušenie procesného postupu zo strany súdu dosahuje takú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Žalobca sa mal možnosť vyjadrovať v priebehu konania, navrhovať vykonanie akýchkoľvek dôkazov, na každé pojednávanie bol predvolaný, pričom nedošlo ani k inému závažnému porušeniu postupu súdu prvej inštancie v konaní. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu

uplatnenému žalobcom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že iná vada konania v princípe zahŕňa akékoľvek procesné pochybenia súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak len v prípade ak mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že sa jedná napr. o situáciu nesprávne realizovanej manudukčnej povinnosti, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami, vypočutie svedka bez poučenia o práve odmietnuť vypovedať. Žalobca v rámci tohto odvolacieho dôvodu tvrdil, že tento odvolací dôvod je daný z toho dôvodu, že súd prvej inštancie mal prihliadať na oprávnenie udelené Ministerstvom kultúry SR žalobcovi na výkon kolektívnej správy, pričom tak súd prvej inštancie neurobil, čím podľa názoru žalobcu porušil ust. § 194 ods. 2 CSP. Uvedený právny názor žalobcu je podľa žalovaného plne nesprávny a vychádza z nepochopenia procesných súvislostí a skutkových okolností prejedávaného prípadu vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vôbec nespochybňoval to, že žalobca má udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy zo strany MK SR. Uvedenú okolnosť nespochybňuje ani žalovaný. Zo strany súdu bolo konštatované, že žalobca nepreukázal skutočný rozsah práv, ktoré žalobca zastupuje, teda to ktorých konkrétnych nositeľov práv, autorov audiovizuálnych diel alebo výrobcov audiovizuálnych záznamov žalobca reálne zastupuje. Žalovaný spochybnil skutočný rozsah jeho oprávnenia, pretože žalobca nikdy za celú dobu svojej existencie, nepreukázal rozsah ním zastupovaných práv - že je skutočne poverený na výkon práva aspoň k jednému audiovizuálnemu dielu a aspoň k jednému audiovizuálnemu záznamu. Nielen to, že má formálne oprávnenie MK SR, aby takú činnosť uskutočňoval. Formálne oprávnenie udelené MK SR plní rovnakú funkciu ako živnostenské oprávnenie pri podnikaní. Oprávňuje jeho držiteľa vykonávať činnosť vo vymedzenom rozsahu, avšak nepreukazuje, že túto činnosť držiteľ oprávnenia aj skutočne vykonáva. Rozhodnutie MK SR o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný v zmysle ust. § 193 CSP. Pokiaľ však samotný žalobca navrhoval, aby súd prvej inštancie obsah oprávnenia v konaní aplikoval, potom nevyhnutným predpokladom jeho aplikácie zo strany súdu prvej inštancie bol jeho predchádzajúci výklad, pričom nie je zjavné, ako by súd mohol vo veci aplikovať oprávnenie bez jeho výkladu. Súd prvej inštancie nie je uvedeným rozhodnutím MK SR viazaný a v konaní ani prejudiciálne vôbec nerozhodoval o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy žalobcovi. V súdnom konaní súd prvej inštancie skúmal iba to, za ktoré konkrétne audiovizuálne diela a audiovizuálne záznamy žalobca požaduje odmenu od žalovaného, čo je absolútne zákonné a logické. Oprávnenie žalobcu na výkon kolektívnej správy, predložil žalobca aj vo všetkých konaniach o návrhoch na nariadenie neodkladných opatreniach. Vo všetkých konaniach bol neúspešný aj preto, lebo predloženie týchto dôkazov nestačilo ani pre osvedčenie dôvodnosti nároku vo veci samej. V zmysle odbornej právnickej literatúry (napr. komentár k Civilnému sporovému poriadku, C.H.BECK, 2016, Števec a kol., str. 736) zásadne platí, že prihliadnutie na existujúce rozhodnutie iného orgánu nie je pre súd záväzné (§ 193 a contrario), a teda neexistuje povinnosť súdu pridržať sa tohto rozhodnutia. Tento postulat vyplýva z ústavnoprávnej konotácie, podľa ktorej je súd priorizovaný a v istom zmysle „nadradený“ orgán ochrany práva - žiaden iný orgán nemá generálnou klauzulou denegatio iustitiae stanovenú kompetenciu poskytovať ochranu tam, kde nie je zverená žiadnemu inému orgánu. Skutočný rozsah zastupovaných práv (predmetov ochrany) musel žalobca preukázať aj z ďalšieho dôvodu. Žalobca nespravuje práva ku všetkým existujúcim audiovizuálnym dielam a audiovizuálnym záznamom. Ani to netvrdí. Žalobcovi preto mohol vzniknúť uplatnený peňažný nárok výlučne vtedy, ak žalovaný v rozhodnom období použil káblovou retransmisiou práve tie audiovizuálne diela a audiovizuálne záznamy, ktoré na základe dohody alebo zákona zastupuje žalobca. Len pri identifikovaní predmetov ochrany, ktoré zastupuje žalobca, je možné vyhodnotiť, či niektorý z nich žalovaný v rozhodnom období použil, teda či mu skutočne patrí uplatnený nárok aspoň „v nejakom rozsahu“. Preukázanie, ktorých konkrétnych nositeľov práv a ktoré konkrétne predmety ochrany žalobca zastupuje, bolo nevyhnutné aj preto, lebo rovnakým oprávnením MK SR ako žalobca disponujú aj iné organizácie kolektívnej správy. Vo vzťahu k audiovizuálnym záznamom má rovnaké oprávnenie udelené organizácia kolektívnej správy LITA a organizácia kolektívnej správy SLOVGRAM. Tvrdenie žalobcu o opaku je nepravdivé. K údajnému nevykonaniu navrhnutých dôkazov, potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že to, že žalobca napriek odpredaju káblového rozvodu nepožiadaval o zrušenie predmetu podnikania v oblasti káblovej retransmisie, je síce pravdou, avšak bez významu pre toto konanie. To, že má niekto formálne zapísaný istý predmet podnikania v obchodnom registri, neznamená, že uvedenú činnosť aj reálne vykonáva. Existujú tisíce obchodných spoločností, ktoré viaceré predmety podnikania, ktoré majú zapísané v obchodnom registri, nevykonávajú. Žalobca vzhľadom na odpredaj káblového rozvodu objektívne káblovú retransmisiu vykonávať nemohol a uvedenú skutočnosť žalobca ani procesne aprobevaným spôsobom nenamietal. Uvedenú skutočnosť bolo preto potrebné s prihliadnutím na ust. § 151 CSP

považovať za nespornú. Návrh na vypočutie štatutárneho zástupcu žalovaného zo strany žalobcu bol navyše urobený až na pojednávaní a jeho realizácia by si vyžadovala odročenie pojednávania, preto súd prvej inštancie správne, aplikujúc zásadu sudcovskej koncentrácie konania takýto návrh na vykonanie dokazovania zamietol. K povinnosti preukázať použitie konkrétnych predmetov ochrany žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v článku V. odvolania žalobca tvrdí, že nemal povinnosť preukazovať použitie konkrétnych predmetov ochrany (audiovizuálnych diel/audiovizuálnych záznamov) pretože: ad a) žalovaný nie je vysielateľom, ad b) žalobca si v konaní ani neuplatňuje odmenu za použitie konkrétnych predmetov ochrany, ale len druhovo určených, ad c) žalobca preukázal všetky podstatné skutočnosti Ministerstvu kultúry SR v správnom konaní o udelenie oprávnenia. Argumentáciu žalobcu je podľa žalovaného potrebné odmietnuť ako nesprávnu, nakoľko je v zjavnom rozpore s ustanoveniami Autorského zákona a to z nasledovných dôvodov:

- ad a) žalovaný skutočne nie je vysielateľom, ani to nikdy netvrdil. Žalovaný v minulosti (nie v žalovanom období) vykonával káblovú retransmisiu, to znamená príjem a súčasný nezmenený a úplný prenos pôvodného vysielania. Z povahy veci je zjavné, že pri retransmisii vysielania dochádza súčasne k retransmisii všetkých ostatných jednotlivých predmetov ochrany obsiahnutých v prenášanom vysielaní, vrátane audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov. Uvedené výslovne potvrdzuje definícia káblovej retransmisie uvedená v § 29 v spojení s § 123 a § 129 Autorského zákona („retransmisia je súčasné, nezmenené a úplné šírenie vysielaného diela“ a rovnako „vysielaného audiovizuálneho záznamu“ či „vysielaného vysielania“). Žalobca sa domáha plnenia spojeného s káblovou retransmisiou audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov, ku ktorým práva údajne spravuje. Nedomáha sa práva spojeného s káblovou retransmisiou vysielania. Takéto práva vysielateľov sú upravené samostatne (§ 124 a nasl. Autorského zákona), pričom žalobca ani nedisponuje oprávnením Ministerstva kultúry SR na správu práv spojených s káblovou retransmisiou vysielania. Žiadne ustanovenie Autorského zákona nepriznáva nositeľom práv k audiovizuálnym dielam alebo k audiovizuálnym záznamom akékoľvek práva v súvislosti s káblovou retransmisiou vysielania. Takéto práva majú iba vysielatelia.

- ad b) tvrdenie žalobcu je absurdné. Žalovaný ani v minulosti pred odpredajom káblového rozvodu neuskutočňoval káblovú retransmisiu neurčitých predmetov ochrany, ale vždy len konkrétnych predmetov ochrany. Žalobca ako nepriamy zástupca si môže úspešne uplatniť výlučne taký nárok, ktorý skutočne a preukázateľne vznikol zastúpenému nositeľovi. Nositeľovi práv vzniká nárok na odmenu alebo primeranú odmenu výlučne vtedy, ak používateľ použil práve taký predmet ochrany, ku ktorému má tento nositeľ zákonom stanovený vzťah.

- ad c) „žalovaný v tejto časti poukazuje na svoje doterajšie vyjadrenia k tejto problematike“. Žalobca okrem iného v konaní pred MK SR nepreukázal žiadnu zo skutočností rozhodujúcich pre vyhovieť žalobe. MK SR nemalo zákonnú právomoc preskúmať a ani nepreskúmalo rozsah predmetov ochrany skutočne zastupovaných žalobcom v žalovanom období alebo v čase uplatňovania nároku voči žalovanému, ani splnenie podmienok zákonnej fikcie podľa § 86 ods. 1 Autorského zákona, ani existenciu výberu žalobcu nezastupovanými nositeľmi podľa § 147 ods. 2 Autorského zákona, ani dôvodnosť výšky odmeny žalobcu. Ministerstvo kultúry SR vôbec nepreskúmavalo použitie predmetov ochrany žalovaným v žalovanom období, t. j. po udelení oprávnenia. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej vyjadril k povinnosti preukázať podmienky podľa § 86 ods. 1 Autorského zákona, k rozsahu uplatnených nárokov, tzv. nezastupovaných nositeľov a tiež k rozhodnutiam súdov, na ktoré poukázal v odvolaní žalobca, pričom uviedol, že žalobca nesprávne nazýva rozhodnutia, na ktoré poukázal v odvolaní ustálenou rozhodovacou praxou. Rozhodnutia predložené žalobcom súdu prvej inštancie sa netýkajú identickej skutkovej a právnej stránky veci a neriešili sa v nich otázky relevantné pre toto konanie. Ide v princípe o procesné rozhodnutia, kde súdy nedali žiadnu odpoveď na otázky, ktoré sú predmetom tohto konania, pričom nejde o judikáty ako ich mylne nazýva žalobca. Žalobcom predložené rozhodnutia, „aj keby riešili identické veci, čo neriešia“, nemožno podľa žalovaného považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Čo je potrebné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax vyplýva z rozsudku NS SR R 71/2018 (žalobcom uvádzané rozhodnutia to nie sú). Rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 111 /2011 je rozhodnutím o neprípustnosti ústavnej sťažnosti z dôvodu vedenia dovolacieho konania na NS SR. Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR nerieši žiadnu relevantnú otázku, ani neaplikuje platný Autorský zákon. Rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 takisto riešilo inú skutkovú otázku ako je predmetom tohto konania a na základe inej právnej úpravy. Rozhodnutie NS SR 3 Ndc/10/2017 riešilo iba kompetenčný spor súdov o tom, kto má spor prejednať; týka sa spornosti charakteru softvéru a vôbec nesúvisí s predmetom konania. Rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 114/2012 a sp. zn. 4Cdo/164/2009 riešili procesne iba to, že v režime OSP nebolo možné podať dovolanie voči zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu. Obe konania boli ukončené tak, že žalobca vzal žalobu

v celom rozsahu späť a súd konanie zastavil. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C - 497/ 04 sa týka vyčerpania práv k duševnému vlastníctvu k zvukovým záznamom a nemá s podstatou prejednávanej veci žiadny súvis, navyše nejde o rozhodnutie SD EÚ, ale len o návrh generálnej advokátky. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C 314/12 sa týka sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti (internetu) a takisto nemá s prejednanou vecou žiadny súvis (rieši zodpovednosť internetových providerov za obsah šírený na internete tretími osobami). V nadväznosti na uvedené žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že pre úplnosť dodáva, že na to, aby bol žalobca v konaní úspešný, musel uplatnený nárok tvrdiť a preukázať čo do právneho dôvodu a čo do jeho výšky. Žalobca ako nepriamy zástupca nositeľov práv musel tvrdiť a preukázať: 1) rozsah práv kolektívne spravovaných na základe uzavretých dohôd (§ 164 ods. 1 Autorského zákona), teda najmä: a) existenciu a obsah takýchto dohôd, b) identifikáciu konkrétnych predmetov ochrany, ktorých sa uzavreté dohody týkajú, c) pri dohodách týkajúcich sa audiovizuálnych diel aj existenciu písomných súhlasov autorov a dohôd o odmene autorov podľa § 86 ods. 1 Autorského zákona, resp. § 55 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z., d) že nejde o diela vyrobené pred 01. 03. 2007, teda pred účinnosťou § 55 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z., 2. rozsah práv kolektívne spravovaných na základe zákona (§ 147 Autorského zákona), teda najmä: a) v prípade audiovizuálnych diel, že si ho nositelia práv vybrali za zástupcu podľa § 147 ods. 2 Autorského zákona, ktorí to boli a ktorých konkrétnych audiovizuálnych diel sa tento výber týka, b) v prípade audiovizuálnych záznamov je zákonné zastúpenie vylúčené (viď čl. 4.2. odporu proti platobnému rozkazu), 3. použitie predmetov ochrany zastupovaných žalobcom, teda nie akýchkoľvek predmetov ochrany, a to káblovou retransmisiou žalovaného v žalovanom období (pokiaľ ide o audiovizuálne záznamy, musí preukázať, že išlo o použitie originálu - (prvého) záznamu, 4. dôvodnosť uplatnenej výšky nároku. Žalobca v konaní nepreukázal ani jednu z vyššie uvedených skutočností, a preto súd prvej inštancie žalobu správne zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Navyiac, žalovaný v rozhodnom období káblovú retransmisiu nevykonával a uvedená skutočnosť je a bola z pohľadu ust. § 151 CSP medzi stranami sporu nespornou skutočnosťou. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zaviazal žalobcu na úhradu trov odvolacieho konania.

4. Vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že trvá na uplatnených zákonných dôvodoch odvolania uvedených v podanom odvolaní a na v ňom uvedenej právnej ako aj skutkovej argumentácii. Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nezákonné tak z pohľadu procesného postupu súdu, z pohľadu odôvodnenia rozhodnutia ako aj z pohľadu nevysporiadania sa s rozhodnými a s podstatnými skutočnosťami týkajúcimi sa sporu. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v zmysle tvrdení a v zmysle procesnej obrany žalovaného, ako aj z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia veci, podstatnou právnou skutočnosťou a právnou otázkou, s ktorou sa súd prvej inštancie v rozpore s viazanosťou žalobným návrhom podľa žalobcu nevysporiadal a neriešil ju je, že žalobný návrh vyplýva z plnenia zákonnej povinnosti uloženej žalobcovi podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona, uplatňovať v konaní v prospech nositeľov práv nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému prostredníctvom žalobcu ako organizácie kolektívnej správy práv. Vo vzťahu k uplatňovanému bezdôvodnému obohateniu v súlade s ustálenou judikatúrou (čl. 2 ods. 2 CSP) a právnou doktrínou mohli byť predmetom dokazovania skutočnosti viažuce sa na uplatňované bezdôvodné obohatenie vyplývajúce z platnej zákonnej úpravy (§ 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona, § 458a Občianskeho zákonníka, § 442a Občianskeho zákonníka, § 165 ods. 9 Autorského zákona).

4.1 Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v rozpore s § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku takmer vôbec neuviedol podstatnú skutkovú a právnú argumentáciu žalobcu preukazujúcu oprávnenosť uplatňovaného nároku. Žalobca v konaní tvrdil, že bezdôvodné obohatenie si uplatňuje podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona, pričom podstatným pre jeho preukázanie podľa § 458a Občianskeho zákonníka a § 442a Občianskeho zákonníka v zmysle tejto všeobecnej úpravy bolo preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu podporenej odborními kolektívnej správy uvedenými v oprávnení na výkon kolektívnej správy, neuzavretie, resp. odmietnutie hromadnej licenčnej zmluvy žalovaným, výška bezdôvodného obohatenia určená v súlade s § 442a Občianskeho zákonníka ako obvyklá výška odmeny platným a účinným Sadzobníkom odmien žalobcu, vydaným v rámci jeho zákonnej povinnosti podľa § 169 ods. 1 Autorského zákona, počet prípojok žalovaného podľa zverejnených údajov na webstránke Rady pre vysielanie a retransmisiu (príslušný správny orgán vo vzťahu ku žalovanému).

4.2 V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Ca/52/2019 zo dňa 03.10.2019 podľa § 388 CSP zmenil tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie, zaviazá žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, alebo aby odvolací súd podľa ust. § 389 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zopakoval svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

7. Podľa ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

8. Podľa ust. § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä opreto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

9. Podľa ust. § 29 ods. 2 zákona č. 185/2001 Z. z., káblová retransmisia diela je retransmisia, ktorá môže byť prijímaná verejnosťou prostredníctvom káblového, satelitného alebo mikrovlnného systému.

10. Po prejednaní odvolania žalobcu z hľadiska odvolacích námietok uvedených žalobcom v odvolaní, odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (odsek 33. odôvodnenia) jasne a zreteľne vyplýva, že v danom prípade je jedným z dôvodov zamietnutia žaloby nedostatok vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného. Vo vzťahu k uvedenej skutočnosti (nedostatok vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného) vo všeobecnosti platí, že v prípade ak je tvrdenie o tejto skutočnosti právne relevantné a preukázané, tak existencia tejto skutočnosti v tom-ktorom konkrétnom spore sama sebe znamená, že je bez ďalšieho dôvodom na zamietnutie žaloby. V danom prípade žalovaný svoje tvrdenie o tom, že v žalovanom období (časť roku 2016 a roku 2017) nevykonával káblovú retransmisiu, a teda v súvislosti s ňou nemohlo na jeho strane vzniknúť v žalovanom období bezdôvodné obohatenie, oprel o skutočnosť, že na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2011 previedol ako predávajúci na spoločnosť Tesatel, s. r. o., (kupujúceho) vlastnícke právo ku všetkým častiam svojho televízneho káblového rozvodu vrátane všetkých aktívnych a pasívnych prvkov systémov (ďalej len „TKR“) s tým, že podľa článku II. 2 zmluvy „predmetom prevodu je celý TKR predávajúceho, definovaný v zmysle Európskej normy č. EN 50083 a STN č. 367211 ako systém určený primárne na rozvod televízneho a rádiového signálu pre veľký počet účastníkov, pričom rozvod sa zabezpečuje rozsiahlou rozvodnou sieťou postupne sa vetviacou, a to vrátane aktívnych a pasívnych prvkov systémov“. V zmysle článku II.3 predmetnej zmluvy, súčasťou prevodu podľa zmluvy boli aj anténne zostavy, hlavné stanice, rozvodná sieť a účastnícke rozvody.

11. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že pod pasívnou vecnou legitímáciou sa vo všeobecnosti rozumie povinnosť strany sporu vyplývajúca z hmotného práva. Nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v konkrétnom spore je ten subjekt práva, ktorý je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. V danom prípade si žalobca podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie žalovanej sumy 16 335,63 € s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo podľa obsahu žaloby vzniknúť na strane žalovaného tak, že „v žalovanom období (časť roka 2016 a roka 2017) vykonával káblovú retransmisiu audiovizuálnych diel a záznamov prostredníctvom ponúkaných programových služieb - televíznych kanálov pre svojich zákazníkov bez udelenia súhlasu, bez zaplatenia licenčnej odmeny za udelenie súhlasu, bez zaplatenia primeranej odmeny nositeľom

práv, ktorých žalobca zo zákona ako organizácia kolektívnej správy zastupuje a pre ktorých vykonáva výber odmien, čím sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil". Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku v súvislosti s nedostatkom vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného výslovne uviedol, že „v konaní nebol nijakým spôsobom preukázaný opak“, teda že v konaní nebolo preukázané, že žalovaný káblovú retransmisiu v žalovanom období vykonával, pričom vysvetlil, prečo nepovažuje argumentáciu žalobcu o tom, že vo výpise z OR má žalovaný uvedený ako predmet činnosti aj káblovú retransmisiu a že k zrušeniu oprávnenia pre žalovaného na vykonávanie káblovej retransmisie došlo až dňa 22. 11. 2017 za spôsobilú preukázať opak. Žalobca v odvolaní tento záver súdu prvej inštancie vychádzajúci z predloženej kúpnej zmluvy, uzatvorenej medzi žalovaným a spoločnosťou Tesatel, s. r. o. dňa 12. 12. 2011 právne relevantným spôsobom nespochybnil. V odvolaní poukázal v súvislosti so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného, (ktorý záver súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne a v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil) len na to, že podľa Zoznamu držiteľov registrácie retransmisie - stav v roku 2017 bola registrácia žalovaného zrušená dňa 22. 11. 2017 a tiež na to, že podľa výpisu z Obchodného registra oddiel Dr., vložka číslo 75/L má žalovaný v predmete činnosti uvedenú aj káblovú retransmisiu. Uvedené argumenty a na ne nadväzujúce dôkazy (Zoznam držiteľov registrácie retransmisie - stav v roku 2017 a výpis z Obchodného registra žalovaného), nepreukazujú, že by žalovaný napriek uzatvoreniu vyššie uvedenej kúpnej zmluvy káblovú retransmisiu v žalovanom období vykonával, a teda nepreukazujú, že by sa žalovaný na úkor žalobcu v žalovanom období bezdôvodne obohatil, pretože a) pokiaľ ide o výpis z Obchodného registra žalovaného založený v spise na č. l. 8-9, kde je okrem iných činností spadajúcich pod „predmet činnosti“ uvedená aj káblová retransmisia, uvedené neznamena, že v žalovanom období žalovaný káblovú retransmisiu aj skutočne vykonával, b) to, že registrácia žalovaného bola podľa Zoznamu držiteľov registrácie retransmisie - stav v roku 2017 zrušená dňa 22. 11. 2017 tiež automaticky a bez ďalšieho neznamena, že žalovaný káblovú retransmisiu v žalovanom období vykonával, keďže všetky zariadenia na to potrebné na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2011 predal a to, že by žalovaný napriek uvedenej skutočnosti káblovú retransmisiu v žalovanom období vykonával, nebolo v konaní právne relevantným spôsobom preukázané.

12. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil konštatujúc, že s ostatnými odvolacími námietkami žalobcu sa nezaoberal, pretože už len nedostatok vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného bol dôvodom na zamietnutie žaloby, preto je rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vecne správny.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu

sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).